ПОДГОРИЦА - Писмо Сергеја Жељезњака, високог функционера Путинове Јединствене Русије, у којему се захтева стварање „Уједињене опозиције Црне Горе“, говори да су груби насртаји Кремља на суверену државу Црну Гору ушли у нову, још бруталнију фазу, пише подгоричка Побједа.

Репертоар руске империјалне политике према Црној Гори веома је разуђен: отворену финансијску, дипломатску, пропагандну, наводно и обавјештајну подршку добијају антизападне, панславистичке и великосрпске странке, Српска православна црква, антинатовске невладине организације и медији, али и такозвани независни листови и телевизије са пронатовском реториком и америчким капиталом, те утицајни НВО-и који имају милионске грантове од институција ЕУ и Америке, пише у ауторском тексту Милорад Поповић.

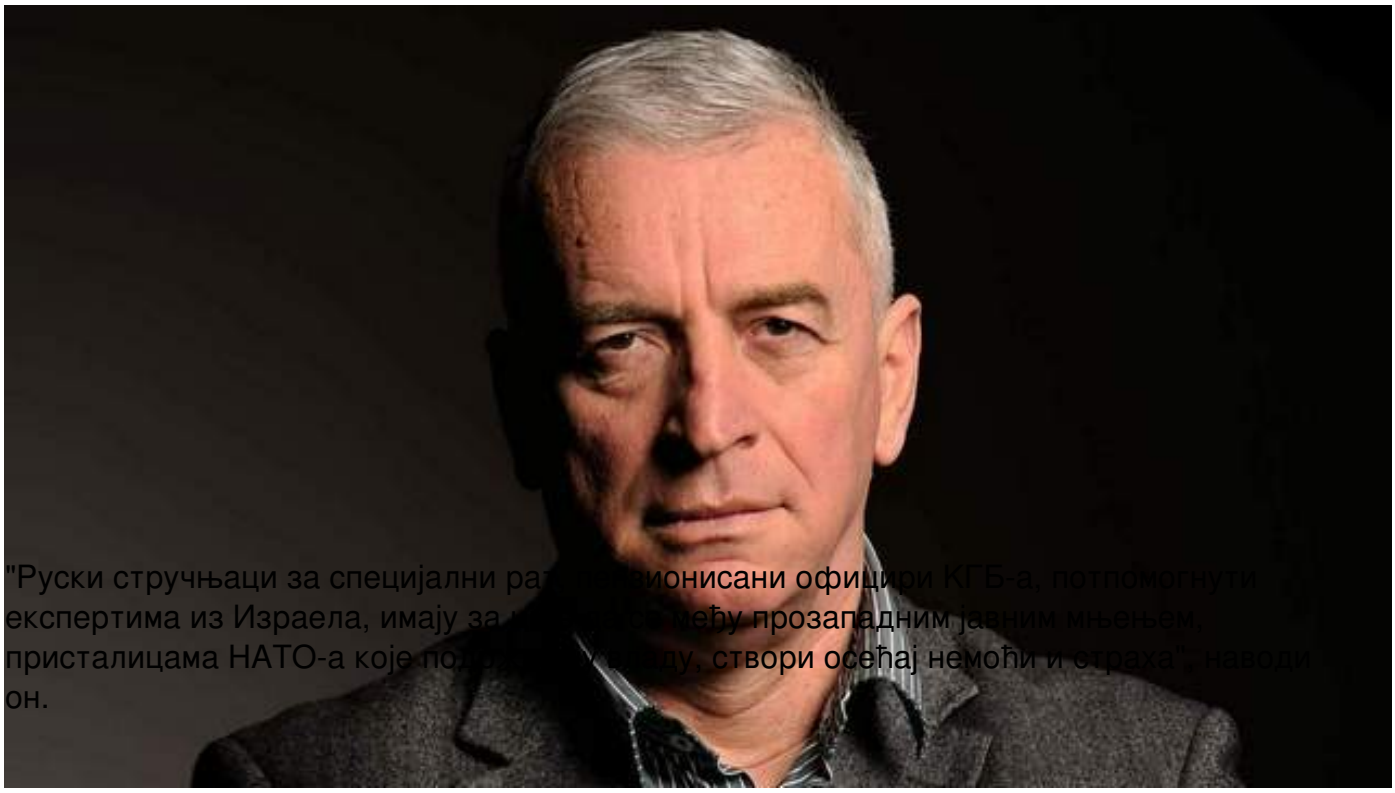

"Руски стручњаци за специјални рат [illegible] ционисани официри КГБ-а, потпомогнути експертима из Израела, имају за [illegible] међу прозападним јавним мњењем, присталицама НАТО-а које по[illegible] ду, створи осећај немоћи и страха", наводи он.

Указује да се бољи познаваоци црногорске историје сећају да је ово трећи пут у последњих 160 година да Русија организује опозицију у Црној Гори, како би осуетила већи степен државне самосталности и прозападни смер спољне политике.

Данас, наводи он, је проруска коалиција, за разлику од претходне две, веома шаролика, поред четничких војвода и довојвода, руралних пјесничи- ћа, увезених и домаћих клерикалаца, квазиљевичара панслависта, појачана бившим индипендистима, новојотованим турбоцрногорцима, самозваним анархистима и бандијеристима с кинеском свилом.

Професионалним историчарима намеће се интересантна компарација: књаз Данило Петровић Његош, Јосип Броз Тито и Мило Ђукановић, у кључним тренуцима својих политичких каријера имали су јавну или прећутну подршку Петрограда и Москве, да би у тренутку заокружења државне независности постали непријатељи руских империјалиста, пише Поповић.

"Стратегија Империје у најави непријатељства немају смисла за суптилност и тајновитост: оне не сакривају своје претензије и увијек гађају у центар, у лидера реметилачке државе, као што је то недавно било са председником Грузије Сакашвилијем или Украјине Јушченком. Тако и данас ударају на Мила Ђукановића ширећи, уз помоћ домаћих сателита, илузију да је довољно само да оде председник владе и да ће нестати корупција и столетне поделе међу православним становништвом у вези државног и националног питања".

У тој атмосфери, истиче, је створен лајтмотив пропагандне кампање Демократског фронта, МИ ИЛИ ОН, који је варијација старих четничких слогана “Слобода или смрт, “Домовина или смрт”. Но, “није вино пошто приђе бјеше”.